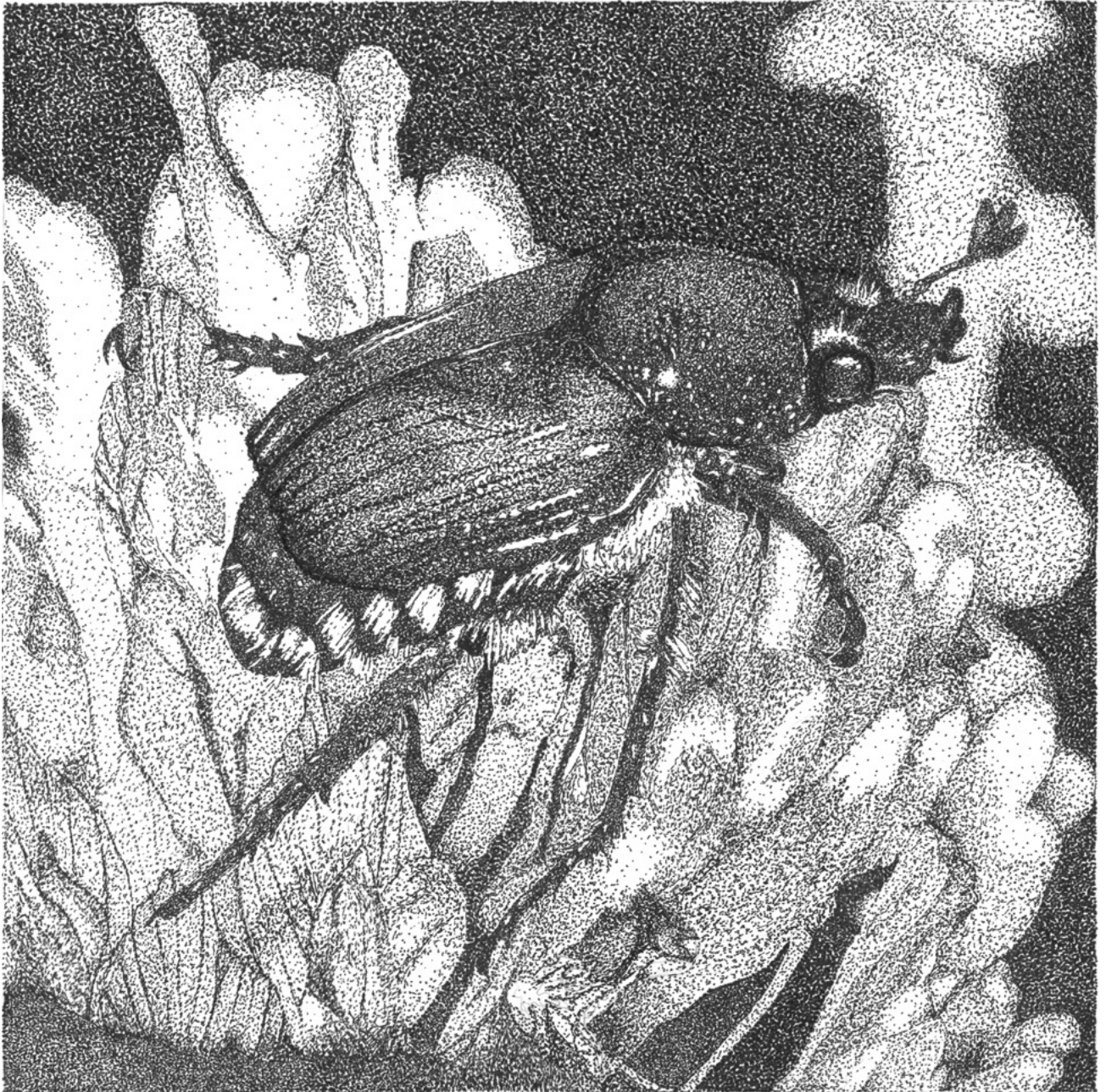

M I M L A D C I

Ajda Vukičević Žalec

Povej mi zgodbo, zgodbo o soncu,
globoko žarečem v tvojih očeh.

Povej mi zgodbo o luni,
o svetli beli luni, ki sveti nam ljudem.

Povej mi zgodbo o zvezdah,
ki svetijo prav zdaj na nebu, to noč.

Povej mi zgodbo, ki skriva se v tebi.
Ti si zgodba, pomembna kakor luna in zvezde in sonce.
Povej mi zgodbo, ki drugim je ne bi.

Anonimen

Povem ti zgodbo o jeseni,
o tem, kako so dnevi čedalje bolj leni,
o tem, kako nič mi ne gre,
ker ne morem objeti te.

Povej mi zgodbo o tem,
kako sva se spoznala.
Bilo je hladno, bila je zima.
S kančkom pogleda sem tvoj nasmeh ulovila
in oblila me je toplina.

In še več je zgodb o pustolovščinah s tabo,
vsaka razburljiva, vsaka nepozabljiva.

Daleč je pomlad,
pa vendar čakava.
Da jaz tebi skuham kavo
in ti meni čaj.
In potem sediva pod soncem,
to za naju je raj.

Mei

Povej mi zgodbo o svoji ljubezni,
o svojem življenju in strašni bolezni.
Povej mi o sanjah, o sreči, nesreči,
o slabih spominih, le stran jih ne meči.

Nikoli ne reci, da hočeš umreti,
zamisli si želje, jih poskusi doseči.
Ko hočeš obupati, premisli še enkrat,
povej mi zgodbo še večkrat in večkrat.

Sara Uštar

Nekoč sem si zaželela postati igralka. To je bila moja največja želja. Če bi mi kdo v 8. razredu rekel, da bom zašla v varnostno službo, mu zagotovo ne bi verjela. Zastavlja se vprašanje, zakaj ravno ta poklic. Povezan je s tragedijo, ki se mi je zgodila pri rosnih štirinajstih letih. Takrat je nekega jutra do mene prišel neznan glas: »Držim nož na tvojem vratu, če boš zakričala, bom ubil tebe in tvojo družino. Vstani in pojdi z mano.« To so bile prve besede mojega ugrabitelja. Spomnim se še hoje po stopnicah hiše, ko mi je še ukazal: »Če boš naredila kaj, kar bi zbudilo tvoje, bom vse pobil.« In začela se je desetmesečna nočna mora, ki jo sanjam vsak dan. Zunaj je bilo mrzlo, vsa premražena sem hodila ob njem. Vprašala sem ga, zakaj je to naredil. Nisem dobila odgovora, ne pogleda. »Saj veš, da te bodo dobili.« Takrat pa se je ozrl name: »Ne, nikoli me ne bodo našli, niti tebe.« Spreletela me je groza. »Ampak če me boš ubil, bi prosim moje truplo odvrigel vsaj nekam, kjer ga bodo starši našli.« Na moje presenečenje je pripomnil: »Ne bom te ubil. Ne še.« Nisem si predstavljala, kaj vse me čaka. Najprej me je skrtil globoko v notranjost svoje hiše, približno tri km od mojega doma. Res ne vem, kaj bi se zgodilo, če bi policija pregledala njegovo hišo. Mislim, da me ne bi našli. Naj razložim. Ko si v hiši, moraš iti po stopnicah v klet. Tam je lesena omara, ki jo moraš odmakniti, za njo je sef, ki ga odkleneš s ključem in kodo. Ko se sef odpre, prideš v naslednji prostor, kjer so težka železna vrata, ki jih moraš z vrvjo odpahnuti. Za tem so še ena zaklenjena vrata in potem prideš do moje 10 m² velike sobe. Prve tri mesece sem prebila v tej sobi, ki ima le najnujnejše za potrebe človeka. Ugrabitelj je bil edina oseba, ki me je obiskovala. Prišel je vsak večer. Tudi čez dan. Nisem bila človek, z mano je ravnal kot s smetjo. Shujšala sem, saj sem na dan dobila le kakšen kos kruha. In vsakič, ko sem mislila, da ne more biti slabše, je postalo še huje. V petem mesecu sem šla prvič ven, seveda pod njegovim nadzorom. Obraz in glavo mi je prekril, videle so se le oči. Takrat bi vse dala, da bi si lahko snela masko, začela kričati, a čakala bi me smrt. Nekoč me je nekdo skoraj prepoznal, a ga je ugrabitelj prepričal, da je pokrivalo del vere in da ni dovoljeno snemati mask. Na srečo me je v 10. mesecu zunaj prepoznal neki policist, ki mi je snel masko in postal moj rešitelj.

Preživela sem marsikaj. To me ni naredilo šibkejše. Sem močnejša. In zato sem danes po poklicu forenzična psihologinja, ker si želim pomagati ljudem, ki so trpeli tako kot nekoč jaz.

Zala Potočnik

Sedela sva ob ognju, sredi gozda, daleč stran od mesta, a dovolj blizu, da sva še lahko videla luči iz hiš in ulic. Gledal sem ga in premišljeval. Gledal sem otroka, ki je sedel nasproti mene in jedel hlebec kruha, ki sva ga ukradla nedolgo nazaj. S svojimi velikimi očmi je opazoval plamene ognja in bil videti prijetno zadovoljen. »Gospod,« je spregovoril, ne da bi dvignil pogled. »Rekel si, da si že srečal demona. Kakšni so? So strašni?« Kakšno nenavadno vprašanje. Ljudje v mestih se bojijo demonov in poldemonov, zato so preganjani in pobijani, odkar se spomnimo. »Bi mi verjel, če rečem, da sem jaz poldemon?« sem ga vprašal. Odkimal je. »Ne, preveč prijazen si.« Nasmehnil sem se. »Dobro me poslušaj. Povedal ti bom zgodbo o mladem poldemonu.« Nagnil sem se naprej in začel pripovedovati. »Nekoč se je v mestu Middor v bogati, ugledni družini rodil deček po imenu Kim. Želel je postati močan vitez in ščititi svoje ljudi in družino pred zlobnimi demoni. Pridno je vsak dan treniral. A nekega dne sta z mamo odšla na potovanje, ki je njegovo življenje postavilo na glavo. Tistega dne ga je mama prodala neznanim ljudem, in preden se je zavedal, je pristal v klanu, ki ga poznamo kot klan Nirjiva. Bil je star komaj 10 let in prestrašen in obupan se je vdal v usodo, da bo tu verjetno umrl. Kajti v Nirjivi so se urili najbolj smrtonosni morilci vseh časov. »Slišal sem zanje,« se je oglasil deček in me pogledal v oči. »Slišal sem, kako ljudje govorijo, da so v klanu strašni demoni, ki kradejo poredne otroke. Upam samo, da ne pridejo pome. Nočem biti hrana za demone.« »Shhh. Poslušaj naprej. Torej Kim je prišel v klan, a na svoje presenečenje tam ni srečal krvoločnih zveri, ampak otroke, otroke njegove starosti, ki so se igrali in tekali in smejali. Ti otroci so bili prav tako zavrženi, nezaželeni ali prodani. Kmalu je tu postal njihov novi skupni dom. Skupaj so rastle, se učili, trenirali. A zgodbe, ki so jih pripovedovali o tem klanu, so bile resnične. Ti otroci so bili tam, da bi postali morilci. Z leti jih je veliko umrlo in samo najboljši in najmočnejši so preživeli. Ti so bili potem poslani na različne naloge in so pobijali, kradli in vohunili po mestih, gradovih in vaseh. Kim je bil najboljši in najmočnejši, zato ga je glavni mojster v klanu vzgajal kot sina. A po desetletjih služenja in pobijanja in opravljanja umazanega dela je imel Kim dovolj. Želel je biti prost in živeti normalno življenje. Zato je lepega dne pobegnil. Skril se je daleč v Plešoči gozd in si tam postavil hišico. Vendar ni bilo tako preprosto, kot je mislil. Klan je to vzel kot izdajstvo in kmalu so ga našli. Požgali so mu hišo in ga kaznovali. Za kazen so ga vklenili na sam vrh Pojoče gore, kjer naj bi zmrznil in umrl. A slišal sem zgodbe, ki pravijo, da se je osvobodil in

nekje skrit čaka na priložnost, da se bo lahko maščeval. Kajti na gori so ostali samo še okovi, trupla pa ni nikjer.« Deček je premišljeval in gledal okrog po gozdu. »Si kdaj videl tega Kima?« »Ne,« sem odvrnil, »samo zgodbica je.« »Dobro, ker sem prepričan, da je že umrl, ali pa so ga ujeli.« Pokimal sem mu in se lotil svojega hlebca kruha. Precej zadovoljen sem bil, da sem nekomu lahko povedal svojo življenjsko zgodbo, ne da bi mi pri tem hotel prerezati vrat.

Zofia

Povej mi zgodbo o svetu brez vojne,
kjer puške ne streljajo strojne,
kjer vlada večni mir,
kjer vlak vedno pripelje na tir.

Povej mi zgodbo o svetu brez sovraštva,
kjer vlada ljubezen
in človek ni na človeka jezen.

Povej mi zgodbo o boljšem življenju,
ki ne temelji na bogatenju,
ki temelji na moralnih vrednotah
in ne na vseh teh grozotah.

dijak 4. e

06 V KNJIGI IŠČEM SVET IN SEBE

V knjigi iščem svet, iščem svoj kraj, svoj dom, svoj prostor, opisan z najlepšimi besedami, ki si jih kadarkoli slišal, z besedami, ki so tako močne, da se zgrudiš pod njihovim pomenom.

Iščem se v glavnih likih, sestavljenih iz črk in stavkov. Sledim jim pri njihovi poti, vidim njihove moči in napake, njihova hrepenenja in sanje. Vidim njihov vzpon in zmago. Z njimi se veselim, jokam, kričim in vriskam. Lahko jih vidim cele, v njih ne vidim samo slike, ampak tudi okvir, vidim, kako je slika nastala, korak za korakom. Glavni liki, od katerih se učim iz njihovih napak.

V knjigi iščem prijatelje, ujete v straneh, zaprte v knjige, tiste, ki lahko živijo, samo kadar je knjiga odprta. Prijatelje, ki si jih samo jaz lahko predstavljam, njihov obraz, njihove roke, oči, nos, dotik, njihov vonj. Prijatelje, ki jih kot sončne žarke čutim, vidim, kako me obarvajo z zlatom in svetlobo, vendar se jih kljub temu ne morem dotakniti. Prijatelji, ki so tako blizu in hkrati tako daleč.

V knjigi iščem svoje sovražnike, krivce za moje težave, za tiste, ki so neupravičeno zlobni. Sovražnike, ki so razlog za začetek moje zgodbe, za mojo rast, za mojo zmago. Sovražnike, katerih besede bolijo bolj, kot boli meč, ki prebode srce, ali kamen, ki naredi modrico. Sovražniki, ki niso resnični.

V knjigi iščem besede, pridevnike, ki bi opisali moje občutke, trenutke, moje življenje, ki bi opisali mene. Moje življenje je sestavljeno iz metafor, ukradenih iz knjig in pesmi, sestavljeno iz besed neresničnih oseb iz neresničnih zgodb, sestavljeno iz rim in verzov.

In najdem.

Najdem svoj svet, svoj kraj, svoj dom, svoj prostor.

Najdem se v glavnih likih, sestavljenih iz črk in stavkov.

Najdem svoje neresnične prijatelje.

Najdem svoje sovražnike.

Najdem besede in metafore.

V knjigi najdem svet.

V knjigi najdem sebe.

Petra Vitežnik

Ko se mi zdi, da se bo ves svet zrušil name, berem. Pograbim knjigo in se za nekaj časa poslovim od realnega sveta. Vstopim v čisto svoj svet in se prepustim domišljiji, ki me potegne v knjigo. Skozi črke, besede, stavke, povedi in poglavja raziskujem neraziskano. Predstavljam si, da sem skupaj s književnimi osebami in jih prek zgodbe spoznavam in z njimi potujem v neznano. Rada berem, ker ni pravil, nihče mi ne govori, kaj je prav in kaj narobe, kaj lahko počnem in česa ne. Vse je mogoče in nemogoče. Sem samo sama s seboj in s svojo knjigo.

Lucija Krapež

Knjige nam velikokrat pomagajo, da bolje razumemo sebe in okolico. V zgodbi najdemo sebe in vse, kar nam je všeč. Za vsakega človeka obstaja žanr knjig, ki ga pritegnejo, knjigo, ki mu bo všeč. Dobro je, če se nam knjiga zdi zanimiva in se nam ni treba siliti k branju. Ko najdemo pravo knjigo zase, je branje zabavno. Knjiga nas v udobju našega kavča lahko odpelje v kateri koli svet, v resničnega ali domišljjskega. V knjigi ni pomembno, kaj je res in kaj ne, kajti ko beremo, smo v svojem svetu. Tudi če več ljudi bere isti knjigo, naše predstavljanje ne bo enako, saj si v svojem domišljjskem svetu vsak ustvari svojo enkratno predstavo. Tako mi pustimo vtis na zgodbi, ampak se včasih sploh ne zavedamo, kakšen vtis zgodba pusti na nas.

B. L.

V knjigi, v knjigi sebe in svojega življenja, rišem.
 Rišem svet, v katerem je vsak svoboden in vesel, igriv, nasmejan ... Vsak s svojim enkratnim pogledom nanj.
 Vsakemu, ki mu knjigo predstavim, jo z veseljem prebere.
 Z odprtim srcem preletava uvod, hvali vsako besedo, verz, sleherno poved.
 Uvod opiše svet. Brezskrben, prelep, prostran ... svoboden.
 Jedro govori o meni, mojem počutju, čustvih, pogledu na svet. Svet, v katerem živimo, ki zna obsojati, je krut, kjer sta vsak moj korak in pogled napačna.
 Vsak želi popraviti del tega jedra. Moje vedenje, mišljenje ...
 Želi popraviti mene.
 Jedro je najrši del knjige. Prečrtan, počečkan, raztrgan ...
 Napojen s solzami.
 Moj današnji jaz je le kup mesa in kože, pritrjen na kosti.
 Popolna verzija, popolna lutka današnjega sveta.
 Svet mi govori in dopoveduje: »Zakaj se trudiš, nikoli ne boš dovolj dobra, niti za svet, niti za družino, niti zase.
 ZASE. Nikoli ne boš dovolj dobra za popolno verzijo sebe.
 Vsaka stvar in dejanje ti zagrenita pogled, pogled na ta popolni svet.«
 Razočaranje v očeh ljudi je očitno, ko želiš stopiti iz meril in biti TI.
 Vsako dejanje ljubljenih ti pokaže in te opomni: »Zakaj ugled popoln nam mažeš, kdo bi želel biti s tako spako?«
 Spako, ki želi vsaj še enkrat čutiti ljubezen, srečo, veselje, toploto objema. Objema, ki si ga obe strani tako želita.
 Dotik, toploto, čeprav veš, da te ne razumejo, ko kršiš merila »popolnega sveta«, samo da jih spoštuješ, ljubiš.
 Niso pomembna tvoja čustva, ni jim mar, kako grdo je jedro, ranljivo in ubogo, kako travmatično je videti. Kje je kdo, ki bi te bil pripravljen sprejeti in ljubiti takšnega, kot si?
 Zaključek knjige življenja je popisan z opravičili, opravičili vsakemu, ki ni bil zadovoljen s knjigo, knjigo prečudovitega sveta in osebe, ki si laže že od začetka svojih dni.
 Za vsako novo opravičilo se v knjigi doda strani, strani, polne razmišljanja in misli, kako se popraviti za druge.
 V knjigi, knjigi sebe in svojega življenja, rišem.
 Rišem svet, popoln svet. Popoln svet za vsakega, ki je izgubljen, za vsakega, ki si želi biti sam svoj, brez popravkov, brez prečrtanih in zlepljenih platnic.
 Platnic svojih knjig, knjig, v katerih riše svet. Svet in sebe.
 Sebe v toplem objemu. Objemu ljubezni. Ljubezni, ki zatrujuje: »Ni narobe, da tako čutiš, nisi edini, ki želi biti sam svoj.«

Hanes

Knjige so vrata v fantazijski svet.
 Nekatere so težje za razumet,
 a ti ni treba skrbet.

Vsak mora kdaj pa kdaj kaj resnega prebrati
 in iz knjig zanimivost izpisati.

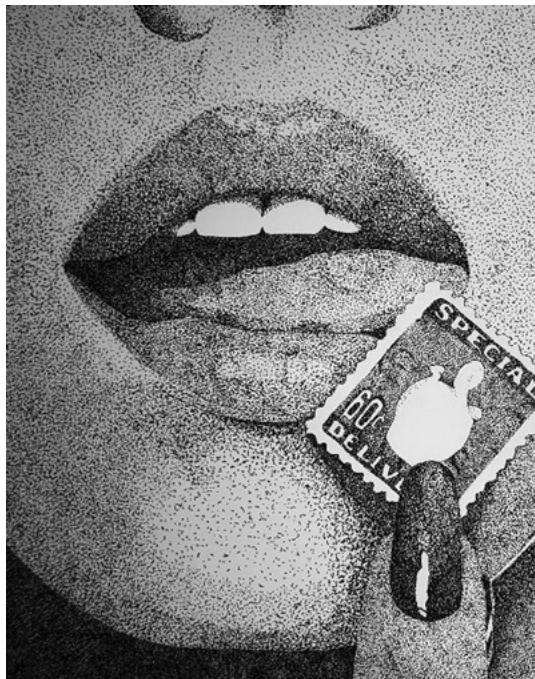
Vsak mesec domača branja imamo,
 zato pa toliko lepega povedati znamo.

Si kakšno misel zanimivo izpišemo
 in jo v življenju poiščemo.

Nabiranja znanja brez knjig pač ni,
 saj te nam dajo ideje, ki so brez meje.

Radi berimo, da se z znanjem oborožimo.

C. K.

Malči Cvirn

KO BI LE ŽARELE

Začelo se je s preprostim pogledom,
pogledom tvojih ognjevitih oči.
Oči, ki so žarele in v katerih je bilo toliko ljubezni.

Vse je bilo zame,
za nekoga, ki je preziral ta pogled.
Leta in leta si mi izkazovala,
koliko ti pomenim.

A moje prepričanje me je slepilo, da ne more biti nikoli kaj
več.

In sedaj, čigave oči žarijo?
Moje.

Želijo si, da bi tvoje ponovno vrnile isti pogled.

Hanes

Bina Habjanič

TA PRELEPI NASMEHI

Vsak ima svojo zgodbo,
v vsaki skriva nekaj se laži,
prirejenih resnic.

Lahko za boljši videz, boljši status,
da ljudje te vidijo lepšega,
da si morda prihraniš bolečine.
Nepotrebne, nepomembne, a boleče.

Zakaj bi še komu grenil življenje,
uničil ta prelepi nasmeh na obrazu,
če lahko le utihneš in se smejiš nazaj?

A okoli prikrite resnice,
ki te počasi žre,
nastajajo nove, majhne, neopazne laži.
Samo da se prikrije pravo počutje.
Ni se težko lagati in lagati in lagati, dokler ni vse zgrajeno
le na tem.

In tako eno prikritje pelje v brezno,
kjer že sam ne preneseš več tega,
saj počasi ti že telo opeša,
vsaka nova beseda le globlje te povleče.

Zakaj ne spregovoriš o težavah, čustvih, počutju?
Govori z mano o vsakem tvojem dnevu,
dnevu, ki ti ga želim polepšati, ga otopliti in te razbremeniti.
Dnevu, ki lahko postane tvoj najlepši dan.

Hanes

NI GA ČEZ DOBER SPREHOD

Ko se mi življenje zdi težko in je vse brez smisla, grem na sprehod. Če verjamete ali ne, sprehod učinkuje čudežno, neverjetno boljše je psihično počutje. Daljši kot je sprehod, bolj so misli urejene in pripravljene na nove izzive. Razmišljam o vsem mogočem in o ničemer. Ne spremljam okolice, vidim le rože, drevesa, ptice in nebo. Sem v svojem svetu, v katerega ne more vstopiti nihče drug in ga nihče drug ne razume. Pozabim na čas in prostor, samo hodim in hodim. Sem sama s sabo, v svojih mislih, s svojimi pravili. Hodim, dokler nisem pripravljena, da se vrnem v resnični svet.

Lucija Krapež

Sprehod je lahko zelo osvobajajoč, zelo pomirjujoč in primeren za resne pogovore ali reševanje težkih trenutkov v življenju. Obkrožen si z naravo in se počutiš zelo svobodno, brez problemov. Lahko si v svojih mislih in sam s seboj rešuješ svoje probleme. Ni se ti potrebno obremenjevati ali razmišljati, kaj se bo zgodilo kasneje, samo uživaš v trenutku in opazuješ naravo in se zavedaš, da je svet lahko pravzaprav lep. S sprehodi pa skrbiš tudi zase in za svoje zdravje. Najlepše se je sprehajati ob večerih ali ponoči, saj lahko opazuješ zvezde in nikjer ni nikogar drugega razen tebe.

BI

Z dobrim sprehodom ne izboljšamo le našega fizičnega zdravja, ampak tudi psihično razpoloženje. Še posebej je zdravilna narava, sprehod po gozdu in planinah. Morda opaziš kakšno veverico ali pa srno. S sabo ne smeš imeti nobenih naprav ali telefona. To ti bo pomagalo biti eno z naravo in lažje boš našel notranji mir. Ko ga boš našel, ne boš potreboval nikogar, saj se boš s pomočjo narave povezal sam s seboj in sploh se ne boš več želel povezovati z ljudmi na socialnih omrežjih.

J. N.

Naj bo sonce ali dež, veselje ali žalost, zame je najboljšo zdravilo lep sprehod. Ko hodiš po ulicah, parku ali gozdu, te navdihnejo hrup, smeh ali tišina. Vidiš lahko iste stavbe, klopi, ista drevesa, pa bo kljub temu vsak sprehod zanimiv in drugačen. Lahko si sam, med hojo opazuješ okolico in pozabiš vse skrbi ter se pripraviš na nov dan. Lahko pa greš na sprehod s prijatelji ali družino, ljudmi, ki jim zaupaš svoje tegobe, kar ti olajša dušo in pomaga prebroditi težave. Včasih se zgodi, da je tvoja bližnja oseba žalostna in ji ne znaš pomagati. Ne veš, kaj bi rekel, kako bi začel. Neverjetno je, kako veliko ti oseba zaupa, če gresta skupaj na dolg, sproščajoč sprehod. Tudi tebi je nekako lažje poslušati in svetovati zunaj kot recimo doma, v zaprtem prostoru. Če je res hudo, je najboljši sprehod po gozdu, kjer ni veliko ljudi in se oseba lahko tudi zjoče. Če pa želiš le odmisлити vse slabo, lahko v mestu raziskuješ ulice, opazuješ različne ljudi, trgovinske vitrine, ali pa se usedeš tudi pred kavarno in si privoščiš kavo, čaj ali poleti sladoled. Če ne želiš biti obdan z ljudmi in potrebuješ čas zase, so krasna družba psi. Zdi se, kot da je njihovo življenje samo veselje in igra, in ko jih opazuješ, si ne moreš kaj, da ne bi bil še sam vesel. Ko dežuje, večina ljudi noče na sprehod, ampak v resnici so sprehodi po dežju najboljši, ker te sprosti zvok dežja in svež zrak napolni tvoja pljuča. Vse, kar potrebuješ, so škornji in dežnik, kajti ni ga čez dober sprehod.

Pavlič

Kot vedno zatekam se v tisti magični kraj. Čez hribček me vodi cestica siva in pelje me v listnati raj. Jesen je drevesa obarvala od rumene do prekrasne rdeče in vmes se najdejo še odtenki rjave. Počutim se, kot da me objemajo vse barve in ta toplina mi lica obarva na rdečo. Slišim šumenje listov, ki jih premetava veter in tudi z vsakim mojim korakom šumi pod nogami. Ko pridem globlje v gozdiček, v daljavi zaslišim tih in mrzel potok, ki prav seka iz vse te topline. Preskočim ga in noge me odpeljejo še globlje v gozd. Zdaj sem že daleč in vse skrbi so me zapustile, razmišljam lahko le še o prečudovitem pogledu, ki me obdaja. Bližam se koncu moje poti in počasi se barve začnejo prelivati v modro. Toplina me zapuščja in pozdravi me mraz, na katerega sem skoraj pozabila. Res me je sprehod popolnoma prevzel.

P. Ž.

FRANCOZ V SLOVENIJI/ FRANCOZINJA V SLOVENIJI

(domišljjski spis ob upoštevanju poznavanja poglavja o jeziku)

Sem Anna, stara sem 17 let in prihajam iz Francije. Moj materni jezik je francoščina. Francoščina spada med romanske jezike, kot na primer romunščina.

Hodim v srednjo šolo skupaj s svojo najboljšo prijateljico Lano. Lana prihaja iz Slovenije. Njen materni jezik je slovenščina. V Francijo so se z družino preselili, ker so njeni starši tu dobili zaposlitev. Tukaj živijo že štiri leta. Francoščina je za Lano in njeno družino drugi jezik oz. jezik okolja. Obe z Lano se radi učiva tujih jezikov. Poleg francoščine tekoče govoriva tudi angleščino, španščino in italijanščino. Jaz pa se učim tudi slovenščine. Lana vsake počitnice skupaj z družino odpotuje v Slovenijo k svoji babici in dedku. Letos pa so s seboj povabili še mene. Seveda sem bila takoj za, kajti kje bi se slovenščine lahko naučila bolje kot v Sloveniji. Zelo sva se veselili.

Končno je le prišel čas, da odpotujemo. V avto smo naložili prtljago in se odpeljali na letališče. Ko smo prileteli v Slovenijo, nas je na letališču že čakal prevoz do Ankarana, kjer so namreč živeli Lanini stari starši. Ljudi tam nisem prav dobro razumela. Kakšne besede so se mi zdele prav čudne, kot da jih nikoli prej ne bi slišala. Lana mi je nato razložila, da ima slovenski jezik narečja. Razdeljen je na sedem narečnih skupin, kot sta na primer gorenjska in štajerska. Ankaran pa leži na območju primorske narečne skupine. Torej so Lanini stari starši govorili primorsko narečje, jaz pa sem se učila knjižnega jezika. Besedi, ki sem si ju najbolj zapomnila, sta nona in nono. Po primorsko se tako reče babici in dedku. Še nekaj, kar sem opazila in se mi je zdelo nadvse čudno, je bilo to, da so bili v Ankaranu in drugih obalnih občinah, kot sta na primer Piran in Izola, krajevni napisi v slovenščini in tudi v italijanščini. Že res, da je sosednja država Italija, ampak kljub temu mi ni dalo miru vprašanje, zakaj je tako. Lana mi je potem razložila, da na tem območju živi italijanska narodna manjšina in da je poleg slovenščine tukaj uradni jezik tudi italijanščina. Povedala mi je tudi, da v Sloveniji poleg italijanske živi tudi madžarska narodna manjšina, in sicer na območju dveh občin: Lendave in Murske Sobote, in da je tam poleg slovenščine uradni jezik tudi madžarščina. Na teh območjih imajo tudi dvojezične šole, česar v Franciji še nisem zasledila.

Minila sta dva tedna in počasi smo se pripravljali na vrnitev v Francijo. V Sloveniji mi je bilo zelo všeč. Zdaj že tekoče govorim slovensko in tudi primorsko narečje že razumem. Imela sem se zelo lepo in gotovo se še kdaj vrnem v Slovenijo na dopust.

Sara Brkić

Moje ime je Federik in sem iz Francije. Moj materni jezik je francoščina, ki jo govorim s prijatelji in družino.

Danes 25. 4. v glavnem mestu Slovenije poteka veliko plesno tekmovanje, za katero sem izvedel od moje daljne sestrične, ki živi v Sloveniji. Njen materni jezik je tudi francoščina, saj jo govori z družino, a ker se je v mladih letih preselila v Slovenijo, je slovenščina postala njen drugi jezik ali jezik okolja, ki pa ga govori v šoli in s prijatelji.

Dobila sva se pri Ljubljani, kjer mi je najprej razkazala okolico, kasneje pa sva se odpravila na kraj dogodka. Zaradi mojega neznanja slovenščine sem bil v skupini, kjer so imeli prevajalca, saj je slovenščina v Sloveniji uradni jezik in se uporablja na vseh napisih, urnikih, slovensko pa govorijo tudi vsi trenerji. Slovenščina je zame tuji jezik in čisto drugačen od francoščine. Med odmorom sem tako poiskal po spletu podatek, da je slovenščina južnoslovanski jezik, kamor pa spadata tudi srbsščina in hrvaščina, zato so vsi, ki so tako govorili, lažje razumeli ta jezik kot jaz, saj je francoščina romanski jezik. Po nekaj dneh v Sloveniji smo z naučenimi koreografijami pričeli nastopati in naš prvi cilj je bil Piran. V Piranu sem opazil tudi razumljivejše napise, saj je v obalnih občinah slovensko-italijanska dvojezičnost, in ker sta francoščina in italijanščina romanska jezika, sem kar nekaj stvari bolje razumel. Čez čas po poslušanju raznih slovenskih pogovorov sem opazil, da je primorsko narečje drugačno od zborne slovenščine in pogovorne slovenščine, ki sem se je do zdaj že malo naučil. Tako sem začel razmišljati, koliko narečij obstaja v Sloveniji, in res upam, da jih bom lahko slišal čim več v tem krajšem bivanju v Sloveniji.

Naslednja postaja je bil Kranj in okolica Kranja, kjer sem zasledil gorenjsko narečje. Kasneje, ko smo obiskali še Maribor in na koncu Novo mesto, sem spoznal še štajersko

in dolensko narečje. Poleg narečij pa sem opazil še veliko slengovskih besed, ki večinoma izvirajo iz angleščine (npr. cool, super, extra ...).

S tem se je moje bivanje v Sloveniji počasi zaključevalo. Za slovo so nam tako zaigrali še državno himno Slovenije, ki je v slovenskem jeziku, saj je slovenščina tudi državni jezik, ki predstavlja to prečudovito majhno državo.

Moje bivanje v Sloveniji se je končalo in tako sem se vrnil v Francijo, vedoč, da tega dogodka ne bom nikoli pozabil.

Leia Trojanšek

To je Ludvik. Rodil se je v Franciji, kjer je francoščina uradni jezik in jezik okolja. Njegova mama je Francozinja, oče pa Nmec. Ludvik ima dva materna jezika, saj ni nujno, da je materni jezik prav jezik matere. Ludvik se je kot prvi jezik naučil francoščino, saj je francoščina tu jezik okolja in ga vsi govorijo. Ima 12 let in je že pričel hoditi v sedmi razred tamkajšnje osnovne šole. Užival je v knjigah, saj je bil tamkajšnji govor drugačen od govora v šoli. V šoli so nekajkrat knjižnemu jeziku dodajali žargon in sleng.

Ko so Ludvikovi starši dobili izmenjavo v Sloveniji, je bil Ludvik žalosten, saj je vedel, da ne bo več hodil v to šolo. Starši so mu novico o tujini omenili pred nekaj tedni, vendar so bili v dvomih o odhodu. Čez en teden pa so se na njegovo žalost že vkrkali na vlak za Slovenijo in na njem se mu je zdelo vse dokaj naravno in domače. Toda trenutek, ko so se izkrkali in je bilo vse, kar je do tedaj poznal, čisto drugače, je bil sprva presenečenje, nato pa se je ozrl in pričel opazovati to drugačno kulturo. Vsi tamkajšnji državljani so govorili drugače kot na televiziji, kar ga je zelo zmedlo. Šele zdaj se je ozrl na krajevni napis mesta, v katerem se je znašel s starši. Bili so v Lendavi. Proti koncu dneva so se ustalili v apartmaju. Ludvik je bil prvič v apartmaju, kaj šele v Sloveniji. Vse je bilo drugače. Ljudje, hrana, psi so hodili vse počez. Ludvik je v naslednjih tednih začel hoditi v tamkajšnjo šolo. Prvi dan tam je bil zelo drugačen kot v Franciji. Ni poznal jezika, ni razumel niti kančka tega, kar so govorili. Nekaj tednov je preteklo in Ludvik se je doma in v šoli pridno učil slovenščino. Razumel je zborni jezik, saj se ga je naučil s televizije in z branjem knjig.

Sprva je bila slovenščina za Ludvika tuji jezik, ki ga ni razumel. Zdaj pa se je lahko že malo pogovarjal s sovrstniki v knjižnem pogovornem jeziku in se učil slenga, saj se mu je zdel zanimiv. Nekje je prebral, da je slovenščina južno-slovanski jezik. Prebral je tudi, da Lendava leži v Prekmurju

in da govorijo v prekmurskem narečju. Ugotovil je, zakaj ni ničesar razumel. Po televiziji ne govorijo narečij.

Ob koncu sedmega razreda, ki ga je dokončal v Sloveniji, je bil zelo zadovoljen z znanjem slovenščine, ki se je je naučil. Poletne počitnice je še preživel v Lendavi, potem pa odšel nazaj v Francijo. Zdaj je star 13 let in se rad hvalisa, kako se je samo v pol leta naučil slovenščine. Postal je pravi »car« v svojem razredu. In ko bo začel hoditi v srednjo šolo, se bo potrudil, da bo več ljudi poznalo in obiskalo Slovenijo.

Ana Krajnc

Tara Bračun

UŽIVAJ V TRENUTKU

Vsi nekam hitimo, življenje pa gre mimo nas. Ko se z nami nekaj dogaja, razmišljamo o nečem tretjem. Ko pa se zgodi nekaj drugega, spet nismo pri stvari. Misli nam begajo in uhajajo stran od trenutnega doživljanja. Čez nekaj časa opazimo, da se slabo spomnimo trenutkov, da imamo v spominu samo bežne slike. Treba je biti v sedanosti. Čim večkrat. Tukaj in zdaj. Ves čas smo v prihodnosti ali v preteklosti. Na koncu pride do tega, da nismo zadovoljni s svojim življenjem. Treba je živeti sedanje trenutke, tudi če so neprijetni, saj tako pridobivamo izkušnje. Prihodnosti še ni, preteklost je že mimo. Vse, kar imamo, je ta trenutek, ki ga doživljamo prav zdaj.

R. Z.

Uživaj v življenju,
v vsakem trenutku,
ki ga preživiš z ljudmi,
ki ti veliko pomenijo.
Uživaj v stvareh,
ki te osrečujejo.
Te sprostijo in razveselijo.
Uživaj v trenutkih,
ko izginejo vse skrbi,
ko si samo ti in tebi ljube stvari.
Uživaj v življenju,
ki te z izzivi krepi
in vsak dan
z novimi izkušnjami bogati.

Neja Jug

Pomembno je, da se naučiš biti srečen, da gledaš pozitivno na svoje življenje. Imaš dobre prijatelje, znaš ljubiti in si tudi ti ljubljen. Sreča je zelo relativna. Vsakemu pomeni nekaj drugega.

Lahko nekaj izgubimo in se šele potem zavemo, kaj smo imeli in kako nas je to izpolnjevalo. Mislimo, da je nekaj naše, v resnici pa je z nami le kratek čas.

Jan Pance L.

Sonce sije skozi luknjice rolet,
povlečem jih gor, žarki želijo me objet.

Skuham kavico, malo mleka notri zlijem,
usedem se na balkon in z deko se pokrijem.

Pijem iz skodelice, ki roke mi greje.
Na ograjo vrabec prileti, s svojim petjem me nasmeje.

Vdihnem, izdihnem, zaprem oči.
Svet se mi lepši zdi.

Kaja

Zadnja leta se vedno manj posvečamo sebi. Ne vzamemo si časa zase. Skrbimo za druge, pozabimo nase in naše veselje. Ne skrbimo zase in svoje mentalno zdravje, ne skrbimo za fizično zdravje, saj menimo, da so druge stvari pomembnejše. Na primer delo, šola, služba ... Pozabimo na to, da ob koncu dneva ni pomembno samo počutje drugih. Moramo pomisliti nase, se sprostiti in preživeti čas s seboj. Vsakemu pomeni sreča nekaj drugega. Nekomu veselje prinesejo prijatelji, drugemu družina, spet tretjemu živali. So ljudje, ki stavijo na materialne dobrine. Najti moraš tisto, kar te osrečuje, in potem je umetnost to srečo deliti z drugimi.

Eva

Maša Pavli

Amadeja Osolnik

Maja Pavlič

Liv Bonifer

Karin Kastelic

Tjaša Nagode

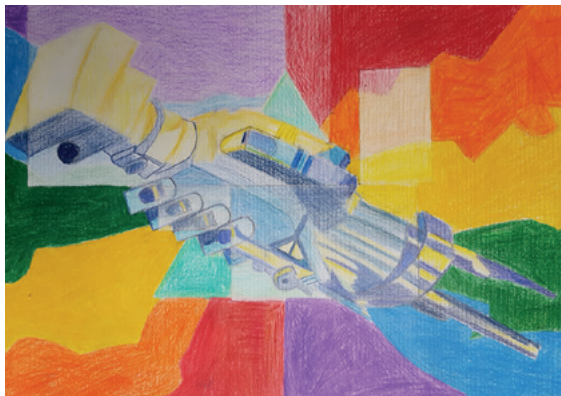
Lea Lajkovič

Uma Dornik

Nika Grofelnik

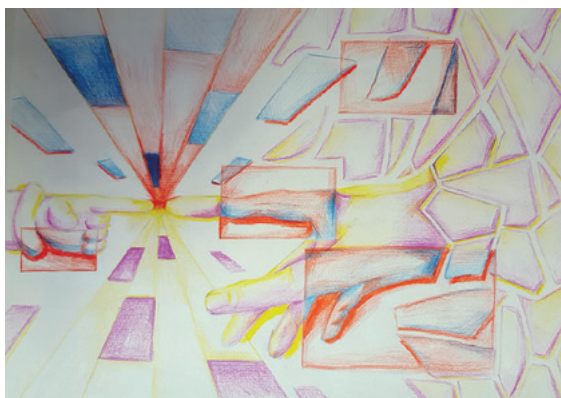
Erik Rak

Karolina Ana Plemeniti

An Ceglar

Anes Zulić

Liv Bonifer

Zala Ocvirk

Anja Žvokelj

Zala Čož

Petra Vitežnik

Viktor Primožič Gogala

Gaja Klemenc

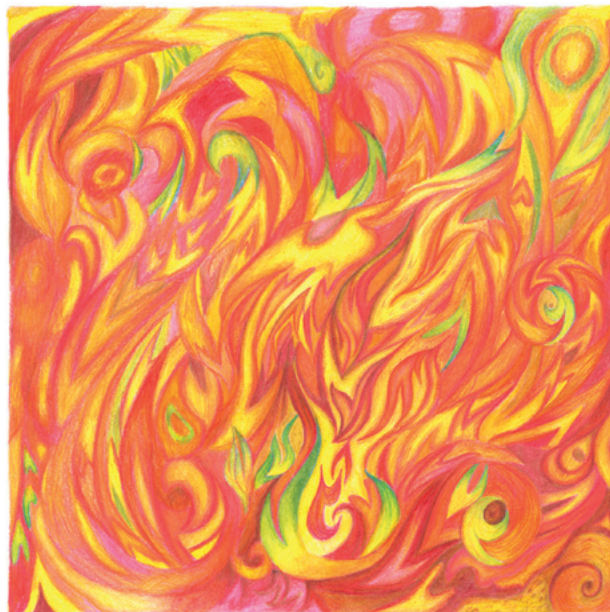
Karin Rogelj

Amadeja Osolnik

Lucija Krapež

Anastasiia Byeliayevska

Maja Pavlič

Bina Habjanič

Bina Habjanič

Lucija Krapež

Zala Ocvirk

RESNIČNA LJUBEZEN NAS OBJAME, KO SMO NAJBOLJ NA TLEH

Kaj je ljubezen? Ljubezen ni prazna beseda, ni le objem. Zahteva popolno, iskreno dejanje ali delovanje. Delo, solze, včasih celo kri. Če imaš nekoga iskreno rad, mu to dokažeš samo tako, da mu pomagaš, deluješ popolno in si pripravljen na žrtvovanje. Ljubezen izkazuješ tudi takrat, ko prijatelju poveš resnico, ne glede na to, ali jo bo sprejel ali ne. Človek, ki ima polna usta besed ljubezni, pa tega ne dokaže z dejanji, je egoist. Torej kaj je ljubezen? Ljubezen je iskrenost. Ljubezen je iskrena milost, ki te morda nikoli ne najde. Ničesar ne zahteva zase. Samo daje, se razdaja. Je zastonska.

Rohini Krašovec

Ljubezen je upanje za veliko ljudi. Toda kaj če se zaljubiš ob neprimernem času oz. ko si najbolj na tleh? Človek lahko z dna skoči v višave. Ljubeči partner je lahko spodbuda v življenju, je podpora, ko jo potrebuješ. Veliko ljudi vidi novo luč v življenju, ko se zaljubi. Partner daje upanje in ti pomaga prebroditi težke trenutke v življenju. Vsak si zasluži ljubezen in partnerja, ki ga bo imel zares rad. Nekateri potrebujejo dalj časa, da najdejo pravo osebo, drugi manj. Treba pa se je tudi truditi za ljubezen in spoštovati osebo, ki jo imaš rad.

Bl

KJER JE LJUBEZEN, TAM JE ŽIVLJENJE

21

izgledaš kot diamant,
siješ mi v noč.

poletiva skupaj,
v tuji apartma.

dotik tvoj je grob,
nasmeh pa je tvoja moč.

lucifer si,
imaš rog.

ni sanjski ta najin odnos.
želim si nežnost in pomoč.
da sva drug drugemu ponos.

Ana Marija

IZBIRAM SI SVOJE CILJE

Izbiram si svoje cilje,
ko hodim po svoji poti.
Oziram se okoli in vsaka izkušnja,
ki se mi zgodi, me bolj bogati.
Naj bo slaba ali dobra,
prav vsaka je zame, meni namenjena.

Neja Jug

22 IZBIRAM SI SVOJE CILJE

Vsak človek izbira svoje cilje. Majhne ali velike. Za majhne cilje potrebuješ manj časa in vanje ne vložiš veliko truda. Za večje pa potrebuješ veliko časa. Leto, tudi več let. vložiti moraš ogromno truda in dati sebe celega. V vsakem velikem cilju najdemo tudi sledi manjših ciljev. Majhni cilji so kot motivacija, da ne obupaš, da vztrajaš na svoji poti. Za doseganje ciljev je potrebno žrtvovanje. Odrečeš se svojemu prostemu času, druženju s prijatelji ... Ne smeš pa doseči cilja tako, da rušiš vse okoli sebe in da škoduješ drugim.

N. N.

Izbiram svoje cilje.
Vidim jih v daljavi.
Res so daleč stran,
a vsi so dosegljivi.
Zbujajo mi srečo in veselje,
zadovoljstvo ob izpolnitvi.
Če se cilj mi oddaljuje,
ne verjamem, da ni dosegljiv.
Ne dovolim,
da izgubi se v daljavi.

Krvina

Ne vem, ali bil bi pilot ali poliglot.
Morda čistilec ali varilec?
Ne vem še, kaj si želim,
vendar upam, da to kmalu dobim.
Imam ambiciozne, pa tudi manj famozne.
Ko si nekaj zaželiš,
se potrudi, da to dobiš.
In ko cilj si zadaš,
glej, da pod kontrolo ga imaš.
Saj ko nekaj ti ne uspe,
lahko te kar pošteno stre.

Ivo

DOTIK IMA SPOMIN

Vsak dotik ima spomin, ki je lahko dober ali slab. Veliko ljudi se ne zaveda, kako pomemben je dotik, saj s tem tudi pokažeš, kakšna oseba si in kakšen odnos imaš do drugih. Žalostno je, da nekateri mislijo, da nasilje pomaga rešiti težave. Z grobstvo povzročiš še več škode in hujših posledic za drugega človeka ali živali. Če nekdo naredi napako, lahko na drugačen način poveš, da ni bilo prav, da vedenje ni bilo primerno. Vedno je bolje kaznovati osebo na primer z odvzemom telefona ali česar koli drugega, kot biti nasilen in fizično obračunavati s posameznikom. Vsak boleč dotik pusti slabe spomine in grozne posledice na človeku.

BI

Ko smo žalostni ali potrti, imamo vedno ob sebi vsaj eno osebo, ki nas potolaži z dotikom. To si zapomnimo. Dotikamo se tudi ob veselih dogodkih. Veliko objemov si podarimo za rojstni dan, ob porokah in drugih slavnih. Še posebno veliko objemov in spodbud prejmemo od staršev.

Ko sem bila mlajša, pa tudi še sedaj, me starši spodbujajo, stojijo mi ob strani in me tolažijo. Stara sem bila 5 let, ko sem si poškodovala glavo in brez pomoči staršev bi me zajela panika, delovala sta pomirjujoče, za kar sem jima hvaležna. Moja druga najhujša poškodba je bil zlom noge. En mesec sem jo morala imeti v mavcu in očka je s svojimi domisljicami spremenil ta neprijetni čas v zabavo. Na mavec smo kaj lepega narisali, se igrali zdravnike in plesali kot smešni sloni, da je čas mirovanja hitro minil. Vesela sem bila, ko sem lahko prisostvovala čudovitemu dogodku, ko sta se poročila moja strica. Ni manjkalo objemov, plesali smo in prebrala sem jima nekaj lepega, samo za tisti nepozabni trenutek. Z objemi nismo skoparili ob koncu osnovne šole. Poslovila sem se od prijateljev in v spominu bom ohranila toplino njihovih objemov.

Karin Kastelic

Vse se je začelo 7. julija, ko sem ležala na plaži, razmišljala o novi šoli in spremembah v jeseni. Nisem vedela, kako se bom vključila v novo družbo, bilo me je strah in v pričakovanju je bilo nekaj grenkega priokusa. V tistem trenutku je do mene pristopil fant, visok in postaven, dolgih skodranih las in modrih oči. Hitro sem se predramila in skočila pokonci, polna presenečenja. Vprašal me je, ali grem z njegovimi

prijatelji igrat odbojko. Odbojko treniram že pet let, hotela sem se jim dokazati, zato sem privolila. Igrali smo jo od kosila pa vse do večera. Spoznala sem veliko novih obrazov. Dogovorili smo se, da se po večerji sestanemo na drugem koncu kampa. Tisti dan sem večerjo jedla počasi, nisem imela teka, mešala sem gobovo juho, tako da je mami takoj opazila spremembo in se očetu pošalila, da se je njuna hčerka malo zatrapala. Sem se res? Hitro sem odhitela k novim prijateljem, ki so me že nestrpno čakali. Modrooki fant je pristopil k meni. Začela sem trepetati. Ta pa se je opogumil in vprašal, ali greva kam na samo. Na samo? »Greva na sladolead,« je rekel. Hotela sem se že izgovoriti, da moram domov, a v sebi sem si res želela na sprehod s svojo simpatijo. Ja, res sva šla na sladolead, na pečini sva občudovala sončni zahod, se smehljala, pogovarjala in na skrivaj spogledovala. Kar naenkrat me je okoli mojega ramena oplazila roka. Nisem vedela, kje sem, ne s kom, kaj mi ta fant sploh govori, bila sem v čisto drugem svetu. Naslonila sem glavo na njegova ramena. Bil je zadnji dan na morju in mama mi je dovolila, da sem lahko dalj časa zunaj.

Čas je hitro mineval in zjutraj smo pakirali in hotela sem se posloviti od fanta, za katerega sem vedela samo, kako mu je ime. Filip. Za vedno bo ostal v mojem poletnem spominu.

J. K.

Je četrtek 13. 10. Dan se je začel z zbujanjem 10 minut pred poukom, seveda zato, ker sem imel šolo po zoomu. A ne želim pisati o tem. Zgodba se dotika mojega dragega prijatelja Matica, ki je pred enim tednom izgubil svoje življenje v boju z rakom. Boril se je z vsemi močmi, a njegova volja do življenja je bila premagana. Bolezen je bila premočna. Dan sem nadaljeval z izbiro oblek, ki jih bom nosil na pogrebu. S soigralci smo šli pred pogrebom skupaj na kosilo. Bilo je super, da sem na tisti žalostni dan videl vse znane obraze. Priklicali so mi tudi spomin nanj in na vse lepe skupne trenutke, polne smeha in dobrih šal. Nato smo šli skupaj na pogreb. Pred kapelico so stali starši, njegova mlajša sestra in bratec. Vsem smo izrekli sožalje. Potem sem stopil v kapelico, v kateri so bile tri lepe slike našega Matica ter njegova žara. Podpisal sem se v knjigo in odšel ven, preden se je začela kratka maša. Razmišljal sem in ugotovil, kako močni so njegovi starši in vsa njegova družina. Ob taki izgubi so se pokončno držali kot najboljši vitezi.

Prišel je čas za mašo. Zapeli smo nekaj lepih pesmi, tudi njegovo najljubšo. Sledili so govori. Prvi je na oder prišel naš

trener, ki je iz srca povedal, koliko nam je pomenil. Spravilo me je v jok. Po njegovem govoru je spregovoril njegov najboljši prijatelj Lin (moj soigralec), ki je govoril o lepih spominih nanj in o njegovem značaju. Zadnji je imel govor oče, ki je pripovedoval o njegovi borbi, kako močan je bil in kako zelo nas je imel vse rad. Njegov govor mi je res stisnil srce. Nisem mogel sprejeti, da ga ni več med nami. Za zaključek maše smo skupaj molili. Prišel je čas, da Matica pospremimo do groba. Njegov grob je bil ves okrašen s cvetjem in lepimi kamenčki. Ko sem bil na vrsti, da se poslovim od njega, sem v grob vrgel nekaj cvetov in nanj položil vrtnico, starše še enkrat objel in se poslovil od njih. Matic bo vedno v mojem spominu kot pošten mlad fant, ki je bil vedno tam zate, če si ga potreboval. Znal je biti smešen, bil je prijazen, bil je prisrčen. Matic, pogrešamo te.

Levec

Vsak človek potrebuje v življenju toplino druge osebe. Že prijazen pogled je dovolj, objem pa nekaj posebnega. Dotik, toplina, ti da občutek ljubezni, veselja, zaupanja, sreče ... Če človek ne čuti dobrohotne prisotnosti drugega človeka, lahko zapade v droge, slabo družbo, pade v globoko depresijo, zbolijo ali si celo vzame življenje. Občutek ljubezni in topline nam da moč, da premagamo ovire in se borimo za cilje, ki smo si jih zadali. Nekateri pravijo, da ljubezen premaga vse ovire, ampak ljubezen sama je včasih lahko ovira. Ljubezen boli. Dobro je, da imamo še kakšno osebo, ki nam pomaga na naši poti. Poznamo nesrečne konce ljubezenskih zgodb. Nesrečna ljubimca sta bila Romeo in Julija, nesrečne ljubezni povzročajo verske razlike, nerazumevanje okolice in nepoznavanje drugačnosti. Predsodki nas vodijo stran od sreče in razumevanja.

S. D. Š.

Dotik ima spomin, kakor beseda ga ima.
Jo izrečeš in se nazaj ne prikotrlja.

Dotik ima spomin, ko se te ljubezen dotakne.
Lahko je nežen in mil,
lahko grob kot kak mlin.

G. N.

24 NOBEDEN NI BOLJ TI, KOT SI TI - TI SI TI

Nobeden ni bolj ti, kot si ti.
Nobeden ni bolj jaz, kot sem jaz.
Nobeden ni bolj on, kot je on.
In nihče ni ona, samo ona.

Vsak je svoj junak.
Najboljši si tak.
Tak kot je ta,
je najboljši ta.

On je on.
Kot je ona ona.
Ti si ti, kot je nekdo drug drug.
Vsak je najboljši,
pa včasih najslabši.
Vsak je vsak sam sebi drugačen junak.
Sebi najslabši, drugim junaški.
Sebi najboljši, meni čudaški.
Tak kot si ti, si lahko samo ti.
Čuvaj svoj ti,
samo eden je ta in to si ti.
G. N.

Moj oče me je vedno spodbujal: »Imej svoj jaz, ostani zvesta sebi.« V osnovni šoli sem bila tarča posmehov, izzivanja, in sicer vsak dan. Bilo mi je zelo težko, saj tudi prijateljev nisem imela. Bila sem sama. Sčasoma pa sem začela odkrivati samo sebe, kaj ljubim, česa ne maram, kdo v resnici sem. Bila je dolga pot, ki se še nadaljuje. Sprejela sem dejstvo, da ljudje niso to, za kar se izdajajo, spoznala sem pomen pregovora, da videz vara. Ugotovila sem, da ne potrebujem drugih, da sem srečna, najti moram samo sebe. Ponosna sem nase, da sem pri delu prizadevna, se trudim in da nikoli ne obupam. Mislim, da moraš imeti sam sebe rad, se sprejeti, z vsemi napakami, ki jih je treba popraviti. Za druge ne bomo nikoli dovolj dobri. Pomembno je prisluhniti sebi in si odgovoriti na svoja notranja vprašanja. V življenju se zgodi, da se nam vse obrne na glavo in takrat spoznaš prave prijatelje, tiste, ki ostanejo ob tebi, ko nimaš ničesar. Ko nekoga potrebujem, vem, na koga se lahko obrnem, komu lahko zaupam, ko mi je težko.

N. J.

PREŽIVELA SEM ČUDOVIT DAN

Najlepši dan, ki sem si ga zapomnila, je bil 5. 8., moj rojstni dan. Ko sem se zbudila, so me moji starši presenetili s čudovitim darilom. Oče in mama sta mi poklonila mačko, ki sem si jo želela že od malih nog, vendar je nismo mogli imeti, ker je bilo v stanovanju premalo prostora. Kasneje sem se z mamo odpravila na plažo, oče pa je pripravljaj kosilo še za povabljenne sorodnike. Zvečer sem šla na sprehod po Kopru s svojimi najboljšimi prijateljicami. Zelo sem hvaležna za ljudi, ki so z mano preživeli ta čudoviti dan.

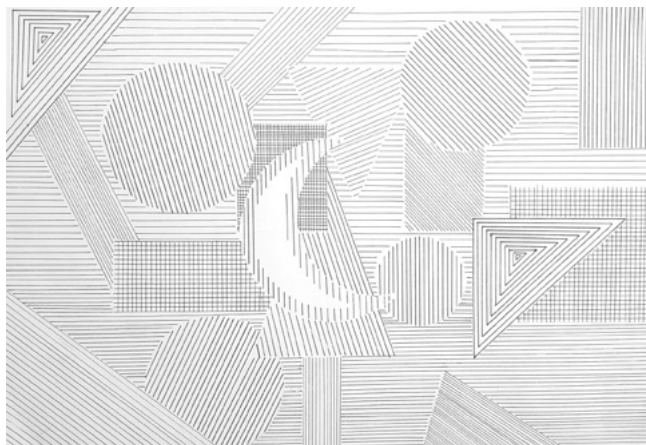
V.

Bil je čas poletnih počitnic. Vroče je bilo, sonce je pripekalo in sladkali smo se s sladoledom. Skratka – poletje! Z družino smo se odločili, da si bomo naredili res čudovit poletni dan. Odločili smo se, da gremo v pustolovski adrenalinski park. Nikoli še nismo bili v tem parku in res nas je zanimalo, kako vse poteka. Ko smo parkirali, sem že od daleč zagledala »zibljajne«. Takoj sem jih hotela preizkusiti. Toda najprej smo se morali ustrezno zavarovati. Okrog pasu smo dobili pasove s karabini. Že na začetku mi je bilo zabavno. Sledila so navodila, kratek poduk, nasveti za pričakovane podvige. Končno smo se lahko povzpeli na drevesa. Občutek je bil nor. Vso okolico lahko opazuješ z višine, s ptičje perspektive. Pripela sem se na drevo in se spustila po »ziplajnu«. Hodila sem po lesenih ploščicah in uživala. Drugi del tega čudovitega dna pa je bilo poletno sankanje, ki je sledilo. Usedeš se na sanke, imaš tudi zavoro, če gre prehitro. Spet sem noro uživala. Občutek, da se sankáš, in to še poleti, je neprecenljiv. S sankami se podiš tudi skozi manjše predore, kar me je navdušilo. To je bil res čudovit dan.

Maša Matušek

Zunaj je prelep dan. Odločim se za sprehod. Moje noge so lahke, prelahke, kot bi bile manjše in mlajše. Moje celo telo je lažje, kot je bilo zjutraj. Seveda, saj sem še otrok. Komaj pet let mi je. Skačem po travniku, dokler ne padem in priključem mamu s svojimi solzami. Mama me pobere s tal in mi obriše solze. Proučujem njen obraz, saj je eden redkih, ki ga prepoznam. Hiter blisk in sem že šestnajst. Moje telo počasi postaja podobno tistemu, ki leži v moji postelji, priklopljeno na aparate, ki me ohranjajo pri življenju. Ampak za zdaj sem šestnajst in ne prepoznam nikogar. Vsi obrazi so zamegljeni in ne ločim glasov. Ampak vem, da sem šestnajst. To je vse, kar vem. Še en blisk in stara sem osemindvajset. Živim v stanovanju s svojo ljubeznijo, katere obraza ne prepoznam, a ji zaupam. Ampak v resnici sem sedeminšestdeset, priklenjena na posteljo. Ves dan preživljam s spomini. To je vse, kar delam. Ampak obrazi mi vedno izginejo iz glave, kot da jih nikoli nisem videla. Ne vem, kdaj sem nazadnje vstala s postelje. Moški v dolgih belih haljah pridejo in grejo. Ne poznam njihovih obrazov, ampak slišim, kako govorijo. Pravijo, da se moja demenca slabša. Ampak za zdaj pohitim nazaj v spomine. To je vse, kar imam. Preživela bom čudovit dan.

Petja Trček

Ana Pavlin

NA MOSTU

Ura odbila je polnoč,
sama na mostu sedim
in preizkušam svojo moč.
Hočem, da izveš, kako si te želim.

Ura odbila je ena,
tebe še vedno ni.
Ulica je že zatemnjena,
tvoja tišina me teži.

Ura odbila je dve,
s pogledom čez most te iščem.
Pogledam tudi prek vode,
zagledam te pred pokopališčem.

Ura odbila je tri,
ko prideš do mene in me zavrtiš.
Mesečina tvoj obraz razsvetli
in izvem, kako si me želiš.

Eva Bašelj, Ana Vidic Kostevc, Karin Solar

ČAKAM TE, IŠČEM TE

Po poti zasneženi opazujem sledi,
tukaj so vsi, zakaj tebe ni?
Stiska me v srcu, pogrešam tvoj poljub,
čeprav zmeraj ko prideš, si poln obljub.

Včasih se vprašam, kaj če vse so le laži,
a s svojim pogledom mi poveš, kako zaljubljen si.
Zavedam se, kako te ljubim, čutim, da pravi si,
vrnil si nasmeh mi, zato dragi: » Hvala ti.«

Lana

Lucija Krapež

KAKO DOŽIVLJAMO »KORONAČASE«?

Pred približno dvema letoma se nam je življenje postavilo na glavo. Decembra leta 2019 smo prvič slišali za virus, imenovan covid 19, in takrat si še predstavljali nismo, da nas bo ta virus zaznamoval za nadaljnjih nekaj let. Spomnim se praznovanja novega leta 2020. Takrat je bilo nazadnje, ko sem se lahko zabavala brez skrbi, ali imam s seboj masko, PCT, ali držim zadostno medsebojno razdaljo. Takrat smo vsi spremljali poročila in gledali, kako hitro se virus širi in ali ga bodo lahko zaustavili, preden zajame ves svet. Sprva me je veselila misel, da bi se po vsej verjetnosti tudi pri nas zapirale šole, če bi virus prišel do nas, vendar sem kaj kmalu ugotovila, da to za sabo potegne še veliko več stvari, kot bi si lahko mislili. In res. Nekega marca smo se prebudili in izvedeli, da je prvi okuženi tudi pri nas. Veselili smo se, da se bodo zaprle šole. In res, ni dolgo trajalo, da se je kar enkrat vse ustavilo. Šolsko delo je potekalo od doma prek računalnikov in tablic, treningi so bili prav tako na daljavo po zoomu. Tudi delo naših staršev se je preselilo domov. Večina sveta je utonila v karanteno. Pojavljati se je začelo več in več okužb in s tem se je omejevalo in zapiralo vedno več stvari. Prvih nekaj tednov doma v karanteni mi je kar hitro minilo. Lahko sem dlje spala, sama sem razpolagala s časom, vesela sem bila tudi, da sem dlje časa preživela s svojo družino. Toda izredne razmere kar še trajajo. Ni več zabavno.

Julija

SMER POTI NI POMEMBNA

27

Luna, sončni zahod,
žarek svetlobe zajel je ginka,
ki se s svojimi zelenimi listi dotika bele stene.
Obdam se z mirom,
a srce me boli brez konca
in v grlu imam cmok,
ki mi ne dovoli sreče.

"Adijo, sine!" slišim od bog ve koga, ko stojim na peronu.
Vlak je, odkar pomnim, pripeljal in odpeljal priokus tegobe,
ki si je kljub izkušnjam,
ki jih imam z njo,
ne znam razložiti.

Patricija Zupanič

BOLJ ČLOVEŠKA

Občasno grem rada med ljudi in jih opazujem;
občasno rada gledam umetnine teh ljudi;
občasno stojim pred spomeniki teh ljudi
za ljudi.

Občasno stojim pred ljudmi in jih ljubim.
Občasno sem del drugih ljudi
in sem sama toliko bolj človeška.
Občasno.

Patricija Zupanič

KJERKOLI ŽE SIEM - TRAJNO

Puščam odprta vrata,
odpiram okna in upam,
da me odpihne od toplega piva
in neznanih pogledov.

Čakam mirne dni
in trenutek tišine,
ki **spet osvetlil**
bi **tvoje tople oči**.
V prepihu slišim
trkanje biljardnih krogel.
Lovim del tebe in sebe
na material – **realistično**
in trajno.

Patricija Zupanič

JESIEN

Z roko v roki hodim.

Svojega spremljevalca vodim.

Opazujeva naravo,

to jesensko zabavo.

Živordeče listje okoli.

Kostanj z drevesa pada.

Tega se ne naveličam nikoli.

V ušesih mi poje balada.

Usedem se na jesenska tla.

Z ljubim čaj popijeva.

Od tod nikoli ne bi odšla.

Najine jesenske spomine obujava.

Čarobna je ta jesen,

dotik med nama je žareč,

vedno bolj je goreč.

Odprem oči,

a tebe več ni.

Nika Repija

Sneg kar ni hotel nehati naletavati. Bilo ga je že do gledenjev. Mrzel veter mu je delal družbo in snežinke razmetaval na vse strani. Videti je bilo, kot da se igrata. Luna je sijala visoko na nebu in razsvetljevala krošnje visokih dreves. Bila je še ena zimska noč.

Kanai je brcnila v sneg. Obute je imela svoje običajne čevlje in nosila je spalna oblačila: črno srajco z dolgimi rokavi ter dolge bele hlače. Da je ne bi zeblo, je oblekla še topel vijoličen pullover, njen najljubši, ter se ovila v Soranin šal. Vdihnila je mrzel zimski zrak, nato počasi izdihnila in opazovala paro, ki je prišla iz njenih ust. Kako lepo in mirno je.

Sprehodila se je do vzhodnega zidu in se nanj naslonila. Ni vedela, kaj jo je pripeljalo sem. Zakaj je tukaj ob tej uri. Počepnila je in z roko zajela pest snega. Spomnila se je dni, ko so kot otroci skakali po snegu, se z njim obmetavali in zakopavali v njem. Opazovala je, kako se ji sneg v roki začenja topiti.

Kako bi bilo, če nikdar ne bi prišla v klan? Če ji ne bi pobili staršev in bi še vedno lahko živela na tistem skrivnostnem otoku, s katerega je prišla? Ali tam tudi poznajo sneg? Vrgla je na pol stopljeno kepo v sneg in zajela novo pest snega ter jo začela oblikovati v lepo kroglo.

Kako sploh je videti življenje človeka? Vedela je, da navadni meščani ne trenirajo cele dneve. A kaj potem počnejo? Bila je že v mestih in vaseh, a nikdar dlje kot nekaj dni.

Lepo oblikovano kepo je postavila na tla in začela oblikovati drugo, manjšo.

Življenje ljudi je videti tako brezskrbno. Ni se jim treba obremenjevati s tem, kakšni so po svoji zunanosti, kaj delajo in kaj naj jedo. Sami se lahko odločajo o vsem. In nikdar niso kaznovani.

Manjšo kepo je postavila na večjo. Obrisala si je mokre roke v pullover in se namenila na vrt. Tam je izpod snega izkopala dva kamenčka, odlomila vejo najbližjemu drevesu in se vrnila nazaj k svojima kepama.

A zakaj ljudje živijo tako dolgo? Spomnila se je odprave, na kateri je morala ubiti 60-letnega človeka. Kaj počneš vseh teh 60 let? Saj to je cela večnost! Kot 18-letna morilka, ki najverjetneje ne bo preživela naslednjih 10 let, tega kar ni mogla dojeti. Kamenčka je vstavila v manjšo kepo in tako je njena stvaritev dobila oči. Verjetno zaradi brezskrbnega življenja. To jim daje možnost, da živijo dlje! Ne pozna nobenega demona ali poldemona, ki bi bil star 60. Najstarejša oseba v klanu je mojster Noya, ki jih je imel okoli 40 in je bil zadnji

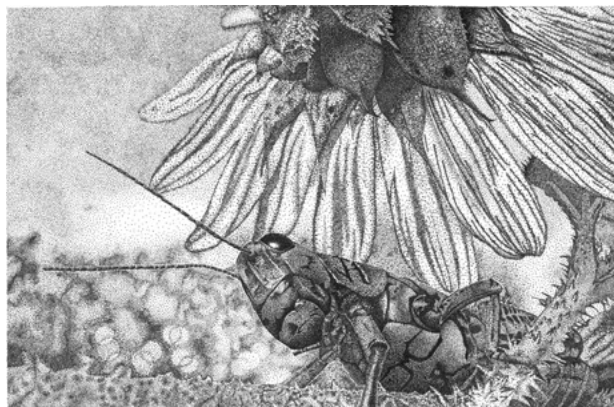
svoje generacije. Pa tudi starejši morilci, kot je sama, jih niso imeli več kot 25.

Vejo je prelomila na pol in vejici zapičila na vrh manjše kepe. Rogovi. Izdelala je sneženega demona.

Kako zanimivo bi bilo živeti v človeškem mestu. Živeti mirno, običajno življenje brez strahu. A to so le neumne sanje. Poldemoni, kot je ona, so bili izgnani iz mest, in dokler se ne znebijo klana Hasaka, nimajo tam kaj iskati.

Potrepljala je svojega sneženega demona po glavi in se napatila nazaj v svojo sobo.

Zofia K.

Zala Ocvirk

Pred manj kot enim letom nazaj sem zvedel, da ima moj oče raka na debelem črevesju. Mislili smo, da se mu stanje izboljšuje, in tudi videti je bilo tako, a pred tremi tedni smo dobili žalostno novico, da se mu je rak razširil in da so že vse poskusili. Ni mu pomoči. Govorijo, da so njegovi dnevi šteti ...

Oče je bolan, leži v bolnišnici. Ne zdrži dolgo na nogah ali sede. Hrano sprejema po sondi (cev, ki vsebuje 1500 kalorij v tekočem stanju). Žvečiti ne sme nič, vse izbruha. Samo še kosti so ga. Prepiri, kletvice, zamere, vsi spori, kar sva jih imela, so daleč stran in so zdaj samo preteklost. Po treh tednih, ki jih je preživel v bolnišnici, sem dojel, da ga nočem izgubiti. Vse sem mu tudi napisal. Zdaj ve, da mu je oproščeno.

Pri 30-minutni malici na šihu prižgem tri cigarete ter popijem velik kozarec vode. Ni mi ravno do uživanja hrane. Kdo bi si mislil, da bom jaz kdaj koli kadil. Zdaj pa moram. Žalost bo premagala vsa druga čustva, če bom moral doživljati tišino, kjer ni glasbe ali žganja, tobaka.

Ona, moja draga, pa teži. Moja draga ignorira moje skrbi, mojo žalost in pomanjkanje energije. Osredotoči se le na to, da kadim, ne pa, zakaj kadim. Zelo jo moti. Ponuja mi samo tišino in "okej, aha, aja". Vse se je podrla, ko me je zapustila, zdaj ko jo najbolj potrebujem.

Moja edina podpora, veselje in oseba, ki se je veselim vsak dan, ko se zbudim ... Odšla je.

Kaj naj zdaj, se sprašujem. Sprašujem Boga, do zdaj še ni odgovora. Upam samo, da ga dobim ob pravem času.

Mati me vsaj drži pokonci, naredi zajtrk, skuha kosilo in večerjo. Pogovor in cigareta z njo vedno pomagata.

Veliko okno v moji sobi z zavesami, ki so obešene, a kot da niso. Skoznje vidim veliko temno sivo mrzlo nebo ter mrzel moker pločnik. Čutim vreme in mraz še sam. Po prebranih sporočilih in jutru brez pozdrava mi draga napiše nekaj z nekulturnim pozdravom, ki ga uporabljajo neznanci med seboj. Vpraša me, ali bi jo lahko menjal na šihu. Razmišljam, ali naj se postavim v neprijetno situacijo in rečem: "Ja, lahko". To bi naju mogoče pomirilo. A moja usluga ni prava stvar, da bi naju pobotala. To mora biti njeno opravičilo, podpora pri očetovih zadnjih dneh ter da me sprejme takšnega, kakršen sem.

Bojim se, da tega ne bom dobil. Prišla sva do najinega konca. Nisem ga pričakoval zdaj, tako hitro, ko mi je najtežje. Vsa ta leta si tega nikoli nisem predstavljal. A ljudje te pusti-

jo, ko te ne potrebujejo več. Po vseh darilih in moji podpori me zapušča zaradi kajenja. Nekateri bodo mislili, da sem kriv jaz. V tem času nisem jaz krivec, temveč ona.

Konec koncev te tisti "najboljši" zapustijo, ko ti je najtežje, saj te ne potrebujejo več. Ne vem, kaj me še čaka, ampak bom preživel. Najbolj razbito srce se lahko še enkrat sestavi.

E. K.

SAMOTA

(Čakam te, iščem te)

Iskala sem tebe,
čakala na naju.
Dala sem ti sebe,
da skupaj bi zaživela v rajju.

Najini telesi se prepletata,
kot veje se božajo v vetru.
Sva v čisto drugem svetu,
kot bi bila na drugem planetu.

A ko se vse to zaključi,
čutim le samoto.
Začnem čutiti sramoto.
Vsa ta sramota me muči.

Frida

LUNA

Tema se dela in sonce zahaja,
do mraka še malo traja.

Sonce ugasne in zamenja ga luna.
Tista polna, polovična ali krajčna luna.

Je zvečer najlepša in najsvetlejša
ter ponoči najpametnejša.

Ne, ni sama, zvezde se ji še pridružijo
ter nama poti osvetlujejo.

Anja Žvokelj

PESEM

(v pričakovanju novega leta)

Prišel je čas,
ko bo novo leto prišlo v vas.

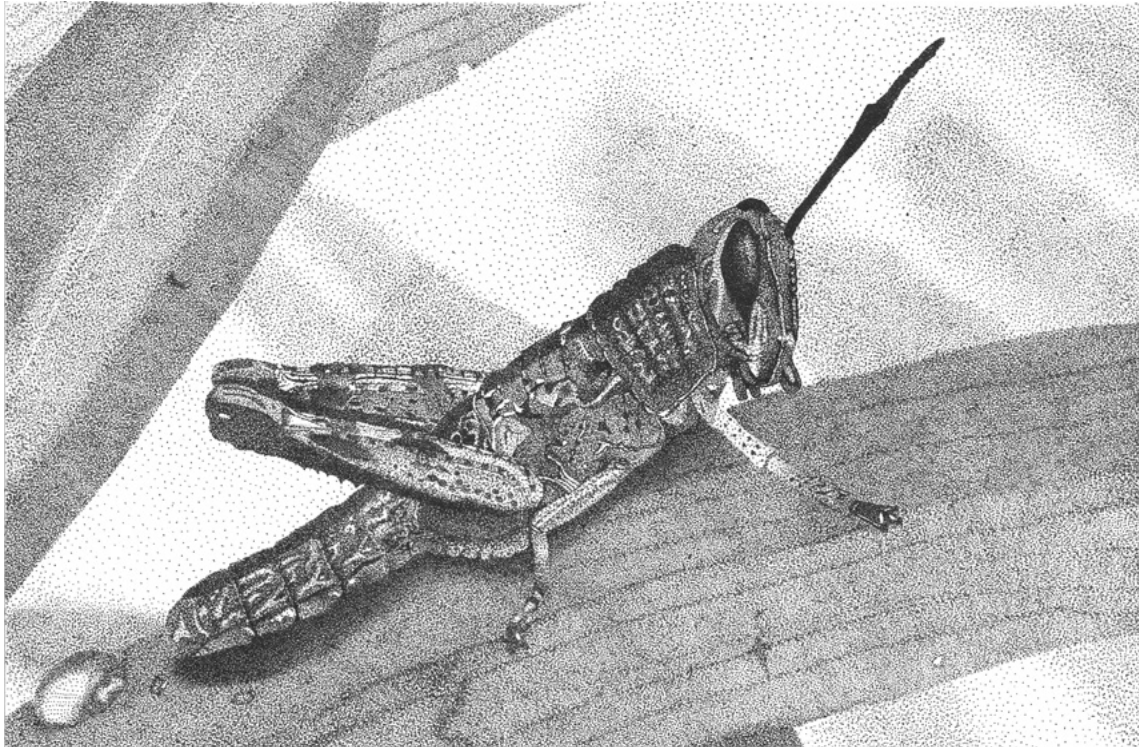
Naj nas napolni z energijo
in domišljijo.

Naj nam zdravje prinese
in virus odnese.

December je čas veselja in upanja,
zato preteklost pozabimo

in se skupaj obdani z ljubeznijo
na varni razdalji
rajši podružimo.

Anja Peternel

Erazem Žakelj

Mentorica glasila: **Milena Černe**

Oblikovanje naslovnice: **Petra Vitežnik**

(Mentorica: **Meta Hostnik**)

Tipomodulacija: **Jakob Zidarič**

(Mentorica: **Lea Golob**)

Mentorica grafičnih izdelkov: **Urška Hrovat**

(strani: 7, 11, 14, 15, 25)

Mentorica grafičnih izdelkov: **Špela Udovič**

(strani: 2, 8, 13, 16, 17, 18, 19, 20, 26, 29, 31)

Grafična priprava: **Lea Golob**

Tisk in vezava: **Srednja medijska in grafična šola Ljubljana**

Naklada: **250 izvodov**

Ljubljana: **2022**

